

תת"ע 1836/09/15 - מדינת ישראל נגד אייל רוזנברג, בעצמו

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

תת"ע 1836-09-15 מדינת ישראל נ' רוזנברג
לפני כבוד השופטת צפורה משה

מדינת ישראל

המאשימה

נגד

אייל רוזנברג - בעצמו

הנאשם

הכרעת דין

כנגד הנאשם, הוגש כתב אישום, לפיו בתאריך 5/10/14 בשעה 08:05, עת נהג ברכב פרטי מסוג פיאט, שמספרו 5411460, בכביש 20 ק"מ 19 לא ציית לתמרור 815, שסומן על פני הכביש בכך שעבר על השטח המסומן, וזאת בניגוד לתקנה 22 (א) לתקנות התעבורה תשכ"א-1961 (להלן: "תקנות התעבורה").

מחומר הראיות עולה כי הנאשם נסע ברחוב ביאליק ברמת גן, פנה ימינה בירידה לכיוון איילון צפון. במהלך נסיעתו לאחר הירידה ובהמשך הדרך לא ציית לתמרור 815, עת עבר על אי תנועה רחב, המסומן באופן ברור בצבע לבן מקווקו על הכביש.

תמרור 815 פירושו: אי תנועה בצורות שונות מסומנים על הכביש בצבע לבן, **אסור לעבור, לעצור או לחנות עליהם (להלן: "שטח ההפרדה" "שטח מקווקו" "זברה")** (ראה: הודעת התעבורה (קביעת לוח תמרורים), תשע"ב - 2012 ק"ת 7139 מיום 9/7/12 מכוח תקנה 16(1) לתקנות התעבורה.

מדובר בתמרור העומד בפני עצמו.

סעיף 22(א) לתקנות התעבורה, קובע כי: "עובר דרך חייב לקיים את ההוראות הניתנות בתמרור, אולם תהיה הגנה טובה לנאשם אם יוכיח שהתמרור הוצב, סומן או נקבע שלא כדין".

עסקינן בעבירה מסוג "ברירת משפט", אשר הינה בבחינת "אחריות קפידה", ולפיה די למאשימה בהוכחת היסודות

העובדתיים של העבירה ואין צורך בהוכחת מחשבה פלילית או רשלנות.

יחד עם זאת, עדיין עומדת לנאשם האפשרות להרים את הנטל, ולפיה לא יישא באחריות פלילית לעבירה אם יעלה בידו להוכיח כי לא פעל במחשבה פלילית או רשלנות וכי עשה כל שניתן להימנע מן העבירה.

כמו כן, בענייננו קובע **סעיף 22 (א) לתקנות התעבורה** כי תהא לנאשם הגנה טובה **אם יוכיח** כי התמרור הוצב, סומן, או נקבע **שלא כדין**.

הנאשם בחר להישפט מכוח זכותו על פי דין.

הנאשם טען כי סימונו של תמרור 815, דהיינו: שטח ההפרדה המשורטט בתוואי הדרך, עומד בסתירה ואינו מתיישב עם הגדרת הנתבים בשלטים הגדולים שמעל לכביש איילון, אלה שבמהלך הירידה כמו גם אלה שלאחריה.

לטענתו, הסתירה בין התמרורים יוצרת "**בלבול**", ובנוסף, טען כי אחד מהשלטים הנמצא בירידה ואשר מיועד להורות על כיוון הנסיעה (להלן: "**השלט הצהוב**") אף מוסתר על ידי צמחיה.

לדבריו, בשל "הבלבול" קמה לו ההגנה של "**טעות במצב דברים**".

עוד טוען הנאשם כי מדובר בתמרורים לא חוקיים, ומכאן שגם לא עומדת להם "**חזקת התקינות המנהלית**".

משכך, טוען הנאשם כי אין לייחס לו את האשמה בעבירה נשוא כתב האישום.

הנאשם הודה בעובדות כתב האישום עוד בפתח ישיבת ההקראה הראשונה מיום 24/12/15 :

"אני מודה שעברתי על שטח ההפרדה המקווקו..."

אף על פי כן, קו ההגנה בו בחר לא היה ממוקד ועקבי וככל שהדיון התקדם הרחיב הנאשם את חזית ההגנה ועשה כל שניתן להכביד על ההליך הדיוני, תוך שהוא מדגיש ומציין לא אחת כי מדובר לטעמו בדיון עקרוני.

לאחר שבחנתי את מכלול הראיות, ולאחר שנתתי דעתי לטענות הצדדים, לא מצאתי כי יש ממש בטענות הנאשם, זאת נוכח הודאתו בעובדה כי עבר על שטח ההפרדה נשוא תמרור 815 וכן נוכח העובדה כי לא הצליח להוכיח ברמה הנדרשת בנסיבות תיק זה כי התמרורים הוצבו ו/או סומנו ו/או נקבעו שלא כדין.

הנאשם טען לסתירה בין התמרורים, אך הוכח מעבר לכל ספק כי מדובר בבלבול סובייקטיבי של הנאשם, שכן התמרורים אליהם התכוון הנאשם לא היו כלל בכיוון נסיעתו.

המאשימה הוכיחה כי התמרורים ברורים ונהירים, הן אלה הממוקמים בכביש שבכיוון נסיעת הנאשם, וכן אלה הממוקמים בכיוון המקביל לו, כמו גם העובדה כי שטח ההפרדה מסומן בבירור על הכביש, היינו, תמרור 815, נשוא כתב האישום.

הנאשם לא עמד בנטל הראיה הנדרש כדי לסתור את החזקה בדבר חוקיותם של התמרורים, גם לא ברמה של ספק סביר, שכן גם "**ספק סביר**" אין פירושו "**ספק סתם**" אלא ספק שיש לו **אחיזה במציאות**, וכזה לא נמצא בענייננו.

עדות עדת ההגנה שהובאה מטעמו, הגב' לביא, לא רק שלא סתרה את עמדת המאשימה אלא שהיה בה אף כדי לחזקה.

העדה, מהנדסת ראשית מטעם **רשות התמרור המוסמכת** לעניין התמרור נשוא כתב האישום - "**חב' נתיבי איילון בע"מ**", מסרה ואשרה באופן ברור כי מדובר בתמרור תקני וחוקי ולמיטב ידיעתה לא הועלתה אי פעם טענה בדבר חוקיותו.

מדובר בתמרור המוצב שם משנת 1996- קרי: למעלה מ- 20 שנה, ואין מדובר בתמרור חדש או חדשני.

במהלך ניהול הגנתו הגיש הנאשם בקשות שונות, לרבות ערר על החלטות מותב זה, ערר אשר נדחה על ידי בית המשפט המחוזי **בע"מ 45622-02-17**.

משכך, אינני מוצאת לנכון לפרט בהרחבה בהכרעת הדין.

יחד עם זאת, למען הצגת התמונה בשלמותה ועל מנת שלא אצא "**פטורה בלא כלום**", יצוינו עיקרי הדברים המעידים על האופן בו בחר הנאשם לנהל את הגנתו, ואשר מהם ניכר היטב כי הנאשם הבין מלכתחילה כי הוא עבר על שטח הפרדה תוך שהוא מבצע עבירה תעבורתית.

כך לדוגמא, אחת הבקשות שהועלתה על ידי הנאשם במהלך הדיון בערר הייתה קבלת נתונים סטטיסטיים אודות אישומים אחרים שהוגשו לכאורה בקטע הדרך נשוא כתב האישום.

הנאשם עטף את הגנתו בטעמים אידיאולוגיים, כביכול כדי למנוע תאונות בעתיד.

עתירת הנאשם, לא רק שנדחתה בערר הנ"ל, אלא אף הוכחה מאוחר יותר כלא רלבנטית כלל, שכן במהלך עדותה של

עדת ההגנה מטעמו, התברר כי למעשה הנאשם התייחס לתמרורים שלא הוצבו בכיוון נסיעתו אלא בכיוון נסיעה מקביל לנתיב נסיעתו, ואשר אינם רלבנטיים לנסיעת הנאשם כלל. (ראה : סעיף 2 לסיכומי המאשימה).

הנאשם לא הצליח להוכיח כי עומד לו הסייג לאחריות פלילית של "טעות במצב דברים".

מדובר בעבירת אחריות קפידה והנאשם לא הצליח להוכיח, כי עשה כל שניתן על מנת להימנע מביצוע העבירה.

הוכח מדברי הנאשם עצמו כי מדובר במצב של תחושת לחץ סובייקטיבית שלו, ברם אין בטענת "הבלבול" לו טען או במצב הדברים האחר אותו דימה הנאשם כדי להקל או לשנות מהעובדה כי הנאשם אכן עבר על שטח ההפרדה המסומן על הכביש - תמרור 815, וזאת מבלי קשר ליתר התמרורים או השילוט.

משהבין הנאשם בשלב מתקדם של המשפט כי קיים סיכוי סביר שיואשם בביצוע העבירה המיוחסת לו שינה גרסתו וטען כי לא הבחין באי התנועה, ברם, טענה מסוג זה אינה יכולה לחסות תחת הסייג של "טעות במצב דברים" אלא יש בה כדי להצביע על קושי ביכולת ההבחנה של הנאשם במתרחש בכביש, אם בכלל.

צדק של ממש יש בדברי ב"כ המאשימה בסיכומיה, כי הגנת הנאשם אין בה אלא "מסע דיג לשמו".

משכך, וממכלול הנימוקים שיפורטו בהמשך, מצאתי לנכון להרשיעו במיוחס לו בכתב האישום.

הדיון בפני המותב הקודם בתיק:

כבר בישיבת ההקראה הראשונה מיום 24/12/15 אשר התקיימה בפני המותב הקודם בתיק, כב' הש' רועי פרי, הודה הנאשם בנהיגה בזמן ובמקום וכן בעובדה כי עבר על האזור המקווקו, אך כפר באשמה.

הנאשם מסר כי הגיע מרחוב ביאליק ברמת-גן וירד ביציאה לאילון צפון ברוקח.

יחד עם זאת, טען להגנתו 2 טענות: האחת, ולפיה יש הוראות סותרות בין תמרור שטח ההפרדה לבין הגדרת הנתיבים בשלטים שמעל לאילון, הן השלטים שבמהלך הירידה והן אלה שלאחריה, והשנייה, כי חלק מתמרור נוסף בירידה, השלט הצהוב, מוסתר על ידי צמחיה כאשר המדובר בתמרור אשר אמור להבהיר את המצב "המבלבל".

הנאשם בקש לקבוע את התיק לשמיעת הוכחות תוך שהוא מוסיף כי לדעתו יש בעיה בתמרור וכי הוא חושד, כי המשטרה, במקום לפעול בנדון מציבה שוטרים במקום על מנת לגבות קנסות - התנהגות שלדעתו אינה ראויה.

לשאלת המותב דאז, האם יש בידי הנאשם תמונה של שטח ההפרדה השיב הנאשם כי יש לו אותה בנייד וכי ידאג לפתח אותה ולהגישה במועד דיון ההוכחות.

תמונה זו לא הוצגה על ידי הנאשם ואף לא הוגשה מטעמו כמוצג במהלך ניהול התיק.

מפנה לעמ' 1-3 לפרו' מיום 24/12/15 .

הדיון בפני מותב זה:

התיק הועבר לדיון בפני מותב זה בשל מעברו של כב' הש' רועי פרי לכהן בבית משפט השלום בתל-אביב.

בפתח הדיון ביום 3.4.16 טען הנאשם להגנתו כי אופן הצבת שני התמרורים שלפני שטח ההפרדה, גורם ל "בלבול" כדבריו, לנהיגה המותרת בכביש ובנוסף לכך הם הוצבו בסתירה לתמרור שטח ההפרדה.

האחד מהם הוא השילוט מעל דרך 20 המורה אילו נתיבים מיועדים לתנועה ובאיזה כיוון, כאשר השלט מעל הנתיבים הימניים מורה תנועה על יציאה מדרך 20 , בעוד המתמרר והשוטר במקום ציפה שנהגים המבקשים להשתלב בדרך 20 לכיוון צפון ימשיכו באותם נתיבים ימניים וישתלבו מאוחר יותר.

התמרור הבעייתי השני הוא השלט צהוב בנתיב הירידה לדרך 20, בו נאמר לאיילון צפון המשך בנתיב ימין או לנתיב זה.

לטענתו השלט מוסתר על ידי הצמחייה שבמקום ואילו היה גלוי הרי שהיה בו כדי להבהיר את הבלבול שנוצר למראה השלט העילי שכן בשל הצמחייה נותר הרושם בידי הנהגים היורדים מדרך 20 כי לשם השתלבות בדרך 20 לכיוון צפון עליהם לסטות שמאלה עם ההגעה למפלס הדרך.

מפנה לעמ' 4 לפרו' החל משו' 10 ואילך.

אקדים ואומר זה עתה כי גם אם היה ממש בטענת הנאשם בעניין התמרורים הנ"ל, הרי שאין בינם ובין העבירה אותה בצע הנאשם נשוא תמרור 815 ולא כלום, שכן המדובר בשטח הפרדה רחב מסומן על הכביש בהמשך הדרך במרחק של כ-100 מטרים ואף יותר מאזור השלטים.

עובר לדיון הראשון בפני עוד ביום 25/2/16 הוגשה על ידי הנאשם בקשה לגילוי חומר חקירה בה עתר לקבל לעיונו, בין היתר, מידע אודות אישומים שהוגשו נגד נהגים אחרים, בעבירות של אי ציות לתמרור 815, בקשר לאותו מקטע דרך נשוא כתב האישום וכן פרוטוקולים מרשות התמרור לרבות אישור כי התמרור הוצב שלא כדין.

לאור בקשת הנאשם ועל מנת לקדם את הדיון ניסה מותב זה עוד ביום 3/4/16 להביא את הצדדים לידי מתווה דיוני מוסכם **במסגרתו נתנה הסכמת הנאשם** לוותר על טענותיו בעניין גילוי חומר חקירה וזאת כדלקמן:

אם בדיקת השטח על ידי שוטר מטעם המאשימה תעלה כי נעשה שינוי בתוואי הכביש - יודה הנאשם בביצוע העבירה ויעתור להקלה בעונשו, **ואולם אם יימצא כי לא חל שינוי במיקום התמרורים - יטען כי לא הוצבו כדן ולהטעיה במצב דברים, אך יודה בעובדות כתב האישום ויצמצם הגנתו לטיעון משפטי.**

בהתאם לכך הוריתי על בדיקת מצב התמרורים במקום האירוע על ידי המאשימה נכון לאותו מועד.

המאשימה אכן ערכה את הבדיקה בהתאם להחלטתי ולמתווה הדיוני וכבר בדיון שהתקיים יומיים לאחר מכן, ביום 5/4/16, הוצגו צילומי המקום שנערכו על ידי השוטר, רושם הדו"ח נשוא כתב האישום, רס"ב גפן עדו, **(להלן: "העד").**

מהצילומים שהוצגו בבית המשפט עלה כי אין שינוי במצב התמרורים ובתוואי הדרך.

הנאשם חזר על כך כי הוא מודה בעובדות כתב האישום, אך טען כי הוא שומר לעצמו את הטענה המשפטית לעניין **"טעות במצב דברים"** והוסיף טענה בדבר אי תקינות התמרור.

זאת ועוד, ובניגוד למתווה הדיוני לו הסכים ולפיו יצמצם הגנתו לטיעון משפטי בלבד, בקש הנאשם בשלב זה לחקור את העד מספר קצר של שאלות.

(ראה : עמ' 6 לפרוטוקול ש' 15-7).

בהחלטתי מאותו יום קבעתי, כי על אף שנמצא בבדיקת התמרורים נכון ליום 5/4/16 כי **מצב התמרורים לא השתנה וכי הם ברורים ועל אף הודאת הנאשם בעובדות כתב האישום, אני מתירה את חקירת העד אשר התייצב בבית המשפט על מנת ליתן לנאשם את יומו בבית המשפט ולנהל את הגנתו כראוי ועל מנת שהתמונה תהא ברורה ומובנת גם לבית המשפט ובלבד שזו תהא ממוקדת וקצרה.**

הנאשם מסר בתגובה להחלטתי כדלקמן:

"לשאלת בית המשפט, אינני חולק על כך שמצב התמרורים כיום אשר משתקף גם מהתמונות שהוצגו וצולמו על ידי רס"ב גפן עדו משקפות את המצב ביום האירוע ואינני חולק על קבילתן.

טרם חקירתי את העד, ברצוני לציין שבכוונתי לנסות ללמוד מן המידע שיכול העד להעיד באופן אישי לגבי ראיות נסיבתיות לידיעה על ידי המאשימה בדבר בעייתיות בתמרור."

(ראה: עמ' 7 לפרוטוקול מיום 5.4.16 ש' 9-12).

בניגוד מוחלט כאמור למתווה הדיוני לו הסכים חזר בו הנאשם מהסכמתו, וכפי שיתואר בהמשך הנאשם לא הסתפק בכך, אלא אף הוסיף ובקש לזמן גם עדת הגנה מטעמו.

פרשת התביעה:

מטעם התביעה העיד כאמור העד, **רס"ב גפן עדו**.

עדות הראשית נשענה רובה ככולה על דו"ח התנועה, אותו רשם בעצמו ביום המקרה, אשר נתמכה גם על ידי התמונות אותן צילם והמשקפות את מצב התמרורים נכון ליום 5/4/16, עליהן גם הנאשם לא חלק.

הדו"ח הוגש והתקבל ללא התנגדות ההגנה וסומן **ת/1**.

בדו"ח **ת/1** אשר הוקרא ע"י העד נרשם כדלקמן:

"בהיותי סטטי על שטח ההפרדה (815) רוקח לצפון על כביש 20, אני מבחין ברכב הנ"ל אשר נוסע בנתיב השמאלי מבין שניים מימין לשטח ההפרדה וסוטה שמאלה לכביש 20 נתיב ימני מתוך 3 לצפון, תוך שהוא עובר על תמרור 815, המסומן באופן ברור על הכביש.

נעצר תוך קשר עין רצוף.

הוסברה מהות העבירה ונרשם דו"ח זה.

נהג לבד.

בדברי הנהג:

"הקטע שם הוא מאוד מבלבל", "לפי הבנתי לא ביצעתי עבירה".

(עמ' 8 לפרוטוקול ש' 4-19).

בעדות העד לא היה דבר, או חצי דבר כדי לערער את מהימנותו של העד בדבר נסיבות העבירה אותן רשם בדו"ח.

לכך אף ניתן להוסיף, כי תוך כדי הצגת השאלות לעד בחקירה נגדית חזר הנאשם והודה כי בצע את העבירה.

עמוד 7

וכך נשאל העד על ידי הנאשם :

"האם מניסיוןך מבוצעות עבירות במספר משמעותי **לעבירה שאותה ביצעת**, סטייה שמאלה משני הנתיבים מימין לאזור הפרדה אל עבר הנתיבים משמאל הפרדה".

על כך השיב העד:

"לא רוב העבירות הן מכביש 20 לרוקח על שטח הפרדה".

(ראה: עמ' 8 לפרוטוקול ש' 9-11).

תשובה זו יש בה כדי לסתור ולכל הפחות להחליש את טענת הנאשם בעניין "**הבלבול**" וללמד כי מדובר בבלבול של הנאשם בלבד, אם בכלל.

בתום שמיעת עדות העד הכריזה המאשימה "אלו הם עדי".

שמיעת פרשת ההגנה נדחתה וזאת לבקשת הנאשם על מנת לאפשר לו לפנות לרשויות המפקדות על התמרור באזור כדי שיהיה בידו סיפק זמן להשיג את ההחלטה לעניין התמרור במקום.

הנאשם שב וציין כי השגת ההחלטה בעניין הצבת התמרור מוטלת על המאשימה.

בעניין זה יוער כי במתווה הדיוני לו הסכים, ויתר הנאשם זה מכבר על בקשתו בעניין העיון בחומר החקירה אשר כללה, בין היתר, את עתירתו לקבלת החומר הנ"ל. כאמור ערעור הנאשם בעניין זה נדחה

(ראה: עמ' 8 לפרוטוקול ש' 17-23 ועמ' 4 להחלטתו של כב' השופט היימן ש' 1-4).

מעיון בדברי הנאשם **בת/1** עולה כי הנאשם לא העלה כל טענה בדבר אי חוקיות התמרורים או לפחות כי מדובר בתמרור חדש.

הנאשם ציין כי הקטע "**שם**" הוא מאוד מבלבל.

ברור מהקשר המילים כי במילה "שם" לא התכוון לשטח הפרדה עליו עמד העד רושם הדו"ח, נשוא תמרור 815 .

לא ברור אם כן מהו אותו "בלבול" אם בכלל, שגרם לו לחצות את שטח הפרדה?

הנאשם טען כי סבר שניתן לפנות שמאלה מהנתיב בו נסע וזאת בשל קו ההפרדה בסוף הקו הקשיח, אך גם בכך אין כדי להצדיק את המעבר על שטח ההפרדה.

זאת ועוד, ציין כאמור בדבריו בתגובה לדו"ח 1/ת כי למיטב הבנתו לא עבר עבירה.

השאלה הנשאלת הינה מהי אכן אותה הבנתו והאם יש בהבנתו כדי לשמש לו הגנה עת חצה את שטח ההפרדה נוכח העובדה כי מדובר בשטח מקווקו המסומן באופן ברור על הכביש.

נראה כי הנאשם הבין גם הבין כי עבר עבירה אין ממש בתשובתו לעורך הדו"ח.

יודגש כי הנאשם לא חלק בדבריו בת/1 על קיומו ו/או סימונו הברור של שטח ההפרדה וגם לא במהלך הגנתו כפי שיפורט להלן.

פרשת ההגנה:

ביום 20/9/16 החלה פרשת ההגנה וכאמור בניגוד למתווה הדיוני לו הסכים, הנאשם בחר להעיד.

במסגרת עדותו הראשית פירט הנאשם את מהלך נהיגתו ביום האירוע שלב אחר שלב, תוך שהוא מוסר כי היה מדובר בשעת בוקר וכי התנועה הייתה עמוסה הן בירידה והן בדרך 20, אך לא איטית.

שוב חזר הנאשם על הטענה כי מדובר בתמרורים מבלבלים, זאת על אף עדות עת/1, רושם הדו"ח כי העבירות מתבצעות בכיוון השני ולא מהכיוון בו נסע ופנה הנאשם לתוך שטח ההפרדה.

הנאשם ציין כי בעודו נוסע בנתיבים המופרדים הבחין כי מכוניות בנתיבים המערביים משתלבות לתוך הנתיב הצמוד אליו, המזרחי ביותר וכי ייתכן כי הבחין גם בקו המקווקו בין הנתיב הנ"ל לנתיב שמאלו, אך **בנקודה זו היה בלחץ במידת מה**, משום שסבר כי מחד עליו לעבור שמאלה שני נתיבים ומאידך עליו להיזהר מכך שישנם רכבים אשר משתלבים ימינה בשלב כלשהו.

הנאשם החל להשתלב מערבה בהתאם להוראות התמרורים שמעל לדרך 20 ואז לאחר מעבר שני נתיבים או במעבר בנתיב השני הבחין כי הקו המקווקו התחלף מטרים ספורים לפני וכי הוא חוצה את קו ההפרדה.

עוד ציין הנאשם כי הבחין בשוטר שעמד במרחק של כ- 15-20 מטר לפני .

(ראה : עמ' 11 לפרו' שו' 1 ואילך).

במהלך עדותו שינה הנאשם את גרסתו וטען כי אינו זוכר אם ראה את **השלט הצהוב** אשר הוזכר בדיונים הקודמים, (השלט המורה שלהמשך בנתיבי איילון יש להמשיך צפונה), אך אפילו לא ראה אותו, לאחר מקום הצבתו ישנו קטע ארוך למדי, בו עקומת הירידה מופרדת בהפרדה פיזית ולא רק בסימון מן הנתיבים המערביים, ואף אם ראה אותו מן הסתם הניח שהכוונה היא להמשך לאחר אותה הפרדה קשיחה.

בשלב מאוחר יותר, אף **העלה טענה חדשה** לשאלת ב"כ המאשימה ולפיה לא ראה את אי התנועה על הכביש. (ראה : עמ' 12 לפרו' ש' 13-14) .

בהמשך ולשאלת בית המשפט השיב :

"לשאלת בית המשפט איך אני יודע שהיה במקום אי תנועה "אני משיב כי לא הבחנתי באי התנועה . אני מודה שזו **הטעות שלי**".

(ראה: עמ' ש' 30-32 באותו עמ').

ב"כ המאשימה הפנתה לנאשם שאלות רלבנטיות, אך הנאשם ניסה להתחמק ולהיתמם כמו למשל:

"ש. ראית את החיצים על הכביש ? ת. לאיזה חיצים את מתכוונת". (עמ' 12 ש' 15-16)

"ש. איך ידעת לפנות ימינה ולא ישר? ת. האני לא מבין את השאלה". (שו' 19-20 באותו עמ').

כשנשאל האם הוא גר באזור השיב כי גר בעבר וכשנשאל אם הוא מכיר את נתיבי איילון השיב שכן אך טען כי אינו מכיר את מקום העבירה מאחר ונהג לרדת מאזור מחלף השלום.

(ראה : עמ' 11 לפרו' שו' 23-27).

לשאלת ב"כ המאשימה מהו המרחק מהיציאה בכביש ימינה ועד למקום בו רצה הנאשם להשתלב, המקום בו חצה את קו ההפרדה השיב כי המדובר בהערכה גסה ב-100 מטרים ואולי יותר והוסיף כי המדובר במרחק משמעותי.

(ראה: עמ' 11 לפרו' שו' 21-22).

בשלב סיום עדותו טענה המאשימה כי הנאשם לא הצליח להוכיח טענתו וכי היא מבקשת להזכיר לנאשם כי נטל הראיה בסתירת "**חזקת תקינות המנהל**" רובץ עליו, זאת לאור לשון **תקנה 22(א) לתקנות התעבורה** והפסיקה וזאת נוכח העובדה כי הנאשם הודה בביצוע העבירה.

(ראה : עמ' 13 לפרו' שו' 4-8)

כאן יוזכר כי הנאשם ציין עוד בפני המותב הקודם כי יש בידיו תמונה של שטח ההפרדה, אך זו לא הוצגה על ידו ולא בכדי.

סבורני שוב כי העיקרי שבדברים הינו העובדה כי אין כל קשר בין התמרורים העיליים לבין העובדה כי הנאשם חצה ועבר על תמרור 815, המסומן באופן ברור ועצמאי על הכביש וזאת בניגוד לחוק.

בסיום עדותו, בקש הנאשם לזמן כעדת הגנה מטעמו, מהנדסת מטעם חברת "נתיבי איילון בע"מ", הגב' פרנציסקה לביא, אשר גם לשיטתו הינה רשות התמרור הרלבנטית.

הנאשם בקש באמצעות עדותה לסתור את "**חזקת תקינות המנהל**" בעניין חוקיות התמרורים .

(ראה: עמ' 13 לפרו' שו' 11 ואילך וכן עמ' 19 לפרו' שו' 4).

הגב' לביא, (להלן: "**ע/ה2**") הוזמנה לעדות על ידי הנאשם.

העדה הגישה לתיק בית המשפט בקשה לפטור אותה מהתייצבות לדין.

(הבקשה נושאת תאריך 20/2/17 צ"ל 20/1/17).

תחת זאת ציינה העדה כי היא משמשת כראש אגף הנדסת תנועה מאז שנת 2014 ורשות תמרור מקומית ב"נתיבי איילון" משנת 2016 .

העדה גם מצאה לנכון לפרט בבקשתה את תוואי הדרך והשילוט תוך צירוף תכנית ותמונות ומסרה כי למיטב ידיעתה והבנתה כל האמור במכתבה ובמצורף לו הינו נכון מאז שנת 1990.

הנ"ל ציינה בהגינותה כי התוכנית נושא מקום העבירה בכתב האישום תוכננה ובוצעה בשנת 1990 ולפיכך אין בידה עותק מהתוכנית המקורית.

הנאשם התנגד לבקשה ולחילופין טען כי ככל שבית המשפט ימצא לנכון לקבוע עובדתית כי בידי הרשויות אין מסמכים להעיד על תוקף התמרורים המדוברים בתיק, אף לא מסמכים כי הוצבו כדין, וככל שיחליט כי נסתרה "**חזקת התקינות המנהלית**" בקשר לתמרורים כי אז יסכים הנאשם לוותר על זימון העדה ועל חקירתה.

[ראה: תגובת הנאשם נושאת תאריך 21/1/17 , בהערת אגב יצוין כי באשר למיקום צוין - **חיפה**].

בהעדר תגובת המאשימה קבעתי כי העדה תתייצב למתן עדותה בבית המשפט.

בתגובתה המאוחרת הביעה המאשימה עמדה ולפיה אין המדובר בעדת תביעה ומשכך ונוכח עמדתה היא אף תומכת בעמדת העדה לפטור אותה מהתייצבות לדיון.

ביום 22/1/17 אמורה הייתה העדה להתייצב לשמיעת עדותה, אך זו לא התייצבה.

הנאשם בקש מתן הזדמנות נוספת לשמיעת עדותה.

ב"כ המאשימה התנגדה ובצדק, שכן התברר כי הנאשם אפילו לא טרח לוודא התייצבותה לדיון ואף כי ידע כי לא תתייצב, לא טרח לבקש דחיית הדיון.

הנאשם חזר על עמדתו ולפיה על אף שהוא זה שמבקש לזמנה, הרי שלאור מהות העדות שלשמה היא מוזמנת אין היא עדה מטעם ההגנה.

בסופו של יום, וחרף כל האורכות שניתנו לנאשם בתיק זה, אשר לא אחת ציין כי הוא מתקשה בניהול הגנתו ברצף בשל העובדה כי הוא מתגורר באמסטרדם, נעתרתי לבקשת הנאשם על מנת שהגנתו לא תפגע והתיק נדחה להמשך פרשת ההגנה ליום 28/2/17.

(ראה : פרו' מיום 22/1/17).

ביום 28/2/17 התייצבה הגב' לביא למתן עדותה.

עדות הגב' לביא:

אופן קביעת התמרורים והגורמים המופקדים ו/או מוסמכים בעניין זה מוסדר בפקודת התעבורה נוסח חדש, תשכ"א - 1961 והתקנות על פיה.

לעניין זה :

"המפקח על התעבורה" מוגדר בפרק ההגדרות בפקודת התעבורה - מי ששר התחבורה מינה אותו ברשומות לפקח על התעבורה לכל שטח המדינה או לחלק ממנו לרבות מי שהמפקח הארצי על התעבורה אצל לו מסמכויותיו.

"רשות תמרור מקומית" מוגדרת בפרק ההגדרות בתקנות התעבורה - מי שהמפקח על התעבורה שמונה לכל שטח המדינה מינה אותו להיות רשות תמרור מקומית לגבי התחום או המקומות שקבע.

העדה מצאה לנכון לציין בפתח דבריה כי זו לה הפעם הראשונה בה היא מעידה בבית משפט.

מעדותה גם זו בבית המשפט נראה כי לא היה בדבריה כדי לשלול או לסתור את **"חזקת תקינות המנהל"** לא לעניין תמרור 815 נשוא כתב האישום ולא לעניין מכלול התמרורים הסמוכים לו.

זאת ועוד, בדבריה היה אף כדי לחזק את הצורך בתמרור הקיים ובעיקר בשטח ההפרדה משיקולים של בטחון בציבור והמשתמשים בדרך.

בעדותה הגם שלא היה בידה להציג מפה חתומה, היה אף כדי לחזק את טענת המאשימה זאת בפרט ונוכח תשובתה לשאלת בית המשפט:

ש. האם את מאשרת כי המצב כרגע הוא חוקי תקני על אף שאין בידיך את האסמכתאות?

ת. כן. בדיעבד אין בעיה להמציא אישור.

עמ' 24 לפרו' שו' 24-25.

העדה מסרה בעדותה לשאלות הנאשם כי הסידור של **"רמפת הירידה"** לאיילון צפון מרחוב ביאליק, בוצע סביב שנות ה-90 וכי בשנת 96 בוצעה הרחבה של איילון והוסיפו נתיבים בכביש.

במקרה נשוא התיק ההרחבה בוצעה בשל בעייה בטיחותית וכי אז בשנת 96 ביחד עם המשטרה הוחלט למנוע את המעבר מהרמפה לכביש הראשי באופן לא בטיחותי, שכן, אחרת זה היה פותח את הנתיבים.

העדה נמקה את העובדה כי אין ברשותה את תיעוד ההחלטה מאחר והמדובר בהחלטה משנת 96.

לשאלת האם השינוי בכביש נעשה בעקבות החלטה של חב' איילון והמשטרה השיבה העדה בחיוב.

לשאלה האם ייתכן כי ההחלטה לא התקבלה בכתב השיבה כי היא לא מצאה את האישור או את האסמכתאות משנת 96 של המצב בדיוק.

(ראה: עמ' 24 לפרו' החל משו'1).

העדה העידה ביושר ובהגינות כי היא מחזיקה תכנית המתארת את המצב הקיים, אך זו אינה חתומה ואין לה מעמד משפטי.

לשאלת הנאשם האם כאשר מתקבלת החלטה בעניין הצבת תמרורים ועקומות ירידה היא מתקבלת בכתב ? השיבה העדה, כי בדרך כלל אין מדובר רק בהצבת תמרור אלא בהסדר תנועה כולל המצריך סיבה.

בעניינו מסרה כי הייתה תכנית הרחבה חתומה על ידי משרד התחבורה, אשר אינה כוללת את המצב הקיים עם פס ההפרדה הקשיח (להלן: "**קלמפיקס**"), אך זה קיים גם בתוכנית המצבית.

העדה הדגישה כי השינוי לא נעשה על ידי אדם פרטי, אך השינוי קיים משנת 96 .

לבקשת בית המשפט הגישה העדה את התוכנית המצבית, סומנה **במ/1**.

העדה נתנה הסבר לגבי התוכנית לרבות בעניין "**הקלמפיקס**" ותכליתו וכן לגבי אי התנועה המקווקו המכונה גם "**זברה**" - הוא שטח ההפרדה נשוא כתב האישום.

(ראה : עמ' 23 לפרו' שו' 1 ואילך).

עוד הוסיפה העדה כי התוכנית אושרה אך לא במצבה הקיים:

(ראה: עמ' 23 לפרו' שו' 28-30).

מעיון בתוכנית עולה כי המדובר בתוכנית הנושאת תאריך מיום 20/8/2003, עליה מצוין לעיון מיום 30/9/2003.

על התוכנית מצוין גם שם המתכנן והמשרטט, כמו גם העובדה כי נערכה על ידי **חב' ירון עברון הנדסה בע"מ** תוך ציון כתובת וטלפון של החברה.

העדה נשאלה על ידי הנאשם שאלה כללית לגבי אישור תוכניות והשיבה כי לאחר אישור משרד התחבורה התוכנית מבוצעת.

לשאלת הנאשם האם כאשר מתקבלת החלטה בעניין הצבת תמרורים ועקומות ירידה היא מתקבלת בכתב ? השיבה העדה, כי בדרך כלל אין מדובר רק בהצבת תמרור **אלא בהסדר תנועה כולל** המצריך סיבה.

עוד השיבה לשאלה האם ייתכן שתוכנית או שינוי בנתיבי איילון יתבצעו ללא אישור כתוב של משרד התחבורה **השיבה כי בדרך כלל מבצעים מה שמשרד התחבורה מאשר.**

(ראה: עמ' 24 לפרו') (

לשאלת הנאשם האם חב' נתיבי איילון מבערת מסמכים באופן יזום השיבה בשלילה וטענה כי יש לה מסמכים סביב שנות 2001.

בשלב זה העירה ב"כ המאשימה וציינה את "**חוק הארכיונים תשט"ו - 1955**" הקובע לטענתה חובת שמירת מסמכים למשך 7 שנים.

לשאלת הנאשם האם כאשר מבוצעת תכנית מופקים אישורים המעידים על הצבתם כדין של תמרורים השיבה העדה כי יש פיקוח צמוד ופיקוח עליון על הצבת התמרורים.

(ראה: עמ' 25 לפרו' שו' 13-15).

הנאשם הציג לעיון העדה שתי סדרות של תמונות **נ/1 - נ/6 ו- נ/7 - נ/14**.

לאחר שהוצגו לעדה תמונות **נ/1 6/נ**, העידה כי למעשה המדובר בתמונות מהכביש הראשי .

(ראה: עמ' 27 לפרו' שו' 6).

לאחר שהוצגו לה תמונות **נ/7-14** הסבירה העדה את השילוט במקום האירוע ואשרה כי מדובר בתמרורים לפי התוכנית.

התמונות שצורפו על ידי העדה בבקשתה לפטור אותה מהתייצבות הוגשו אף הם לתיק בית המשפט וסומנו **במ/2 ובמ/3** .

העדה נתנה הסבר ביחס לתמונות על התוכנית **במ/1** וציינה כי האחת מתייחסת לשלט הצהוב בצד שמאל בתחילת הירידה והאחרת בהמשך לשלט המציין כי לאיילון צפון המשך ישר.

העדה נחקרה גם על ידי ב"כ המאשימה בחקירה נגדית והשיבה לשאלותיה כדלקמן.

לשאלת ב"כ המאשימה האם העובדה שלא נמצאו פרוטוקולים מלמדת שאין כאלה או שלא היו כאלה, השיבה כי בימינו לא יכול להיות שמבצעים ללא פרוטוקול וכי היא מניחה כי כך היה גם בשנת 96.

בשלב זה טענה ב"כ המאשימה כי העדה העידה בהגינותה כי היא עצמה לא חיפשה ולא מצאה אך ייתכן בהחלט כי אילו מישהו היה מחפש הוא היה מוצא.

(ראה: עמ' 30 לפרו' ש' 5-10).

העדה אשרה כי כל החלטה לבצע שינוי בתוכנית הכביש כרוכה באישור העלויות הכספיות הנדרשות לכך וכי היא מסיקה כי כנראה הייתה החלטה כזאת.

עוד אשרה העדה כי המפה **במ/1** הינה מלפני 14 שנה וכי זה המצב בשטח מאז.

(ראה: עמ' 30 לפרו' שו' 12-22).

לשאלת בית המשפט מסרה העדה כי נתיבי איילון מעסיקים יועצים משפטיים אשר נותנים להם יעוץ משפטי בכל התחומים.

עוד השיבה כי מאז שנת 2014, מועד תחילת עבודתה לא הייתה כל פניה של אזרח לגבי התמרור וכי למיטב ידיעתה וזיכרונה לא היה דיון בעניין זה וגם במסגרת הבדיקה שעשתה לא נתקלה בפנייה התוקפת את חוקיות התמרור.

כשהוצגה לעדה תמונה נ/2 נשאלה העדה האם יש אפשרות חוקית למי שיורד בנתיב הימני לחצות בכביש איילון השיבה העדה בשלילה וציינה כי הכוונה הייתה למנוע את הירידה.

בשלב זה התפרץ הנאשם והודה פעם נוספת בעובדות כתב האישום: "כאן חציתי"

(ראה: עמ' 31 לפרו' החל מש' 4 ואילך).

בתום עדותה הכריז הנאשם אלו הם עדיי והתיק נקבע לשמיעת סכומים בעל פה.

הצדדים הגישו סיכומים בכתב בצירוף וציון פסיקה תומכת.

כמו כן, אפשרתי לצדדים להשלים טיעונים בעל פה.

סיכומי המאשימה:

בסיכומיה בקשה ב"כ המאשימה להרשיע את הנאשם בעבירה המיוחסת לו בכתב האישום.

המאשימה טענה כי הנאשם הודה בביצוע העבירה ואף הודה כי עשה כן תוך חוסר תשומת לב לכביש ולתמרורים.

בקשותיו לקבלת הנתונים הסטטיסטיים במהלך המשפט אשר נדחו גם בערר וטענתו אשר לא הוכחה כי התמרורים מבלבלים, זאת גם נוכח הודאתו שלו כי לא הסתכל כלל בתמרורים בכיוון נסיעתו אין בה כל רלבנטיות לעבירה אותה עבר ואין בה אלא "**מסע דייג לשמו**" וניסיון להכביד על ההליכים.

עתירת הנאשם אם בכלל מן הראוי היה שתתברר בבית משפט מנהלי.

מדובר בעבירה שהינה אחריות קפידה כאשר על המאשימה להוכיח את היסוד העובדתי בלבד ומשהוכח יסוד זה עובר נטל הראייה לכתפי הנאשם בהתאם **להוראות סעיף 22(א) לחוק העונשין** ועליו להוכיח כי נהג שלא במחשבה פלילית או רשלנות ועשה כל שניתן כדי למנוע את העבירה.

לטענת המאשימה, הנאשם לא עמד בנטל זה, כמו גם לא בנטל הראייה הקבוע בעבירה המיוחסת לנאשם באופן ספציפי.

על פי **תקנה 22(א) לתקנות התעבורה** היה על הנאשם להוכיח כי התמרור הוצב שלא כדין, אך הנאשם לא הוכיח זאת.

המאשימה הוסיפה וטענה כי היא אינה רשות תמרור וכי השוטרים מטעמה אוכפים את התמרורים אך הם אינם אווזים בפרוטוקולים לצורך הוכחת תקינותם וחוקיותם.

המאשימה הצהירה כי היה ותוגש תעודת עובד ציבור (להלן: "**תע"צ**") מטעם נתיבי איילון כי התמרורים אינם מוצבים כדין תחזור בה מכתב האישום אך תע"צ כזה לא הוגש על ידי הנאשם.

נהפוך הוא, טוענת ב"כ המאשימה בסעיף 3ד. לסיכומיה, הנאשם טוען שאינו חולק על הצבתם קיומם וחוקיותם של התמרורים גם מכוח חזקת תקינות המנהל ומפנה למראה מקום.

כך למשל, מפנה לעמ' 2 לפרו' שו' 14, עמ' 6 שו' 12, עמ' 7 שו' 9, עמ' 9 שו' 19.

הנאשם טען לטעות עובדתית ומצב מבלבל אף שהוא עצמו מודה כי נהג בחוסר תשומת לב לכביש ולא הסתכל על התמרורים, מה שהתברר גם בחקירת העדה מטעמו, כי התכוון לתמרורים שאינם בכיוון נסיעתו.

באשר **לעדות עה/2** הגב' לביא הרי שזו הגישה תרשים **המסומן במ/1** אותו מצאה **משנת 2003** המתאר את מצב התמרור בשטח נשוא כתב האישום, **לפיו עובדים כולם מזה 14 שנה**, עובדה זו היא הנותנת תוקף בדבר "**חזקת**

מנהל תקין".

צילומי העד מהמקום והנאשם עצמו מעידים אף הם כי **התרשים במ/1** אכן מתאר את מצב התמרור במקום.

עה/2 הגב' לביא, הסבירה בעדותה כי בהתאם לתרשים **במ/1**, אשר הינו על סמך תכניות משנת 1996 ועליו מסתמכים בעירייה והמתאר מצב התמרור במקום מזה כ- 14 שנה נעשו השינויים כדי למנוע מעבר מרמפת הירידה לאיילון צפון לתוך הכביש הראשי משיקולים של בטחון הציבור וכי אין דרך חוקית לחצות שמאלה ממסלול נסיעת הנאשם אלא תוך חציית שטח ההפרדה - תמרור 815 כפי שעשה הנאשם המודה בכך.

לעניין אי מציאת הפרוטוקולים וההשלכות שיש לכך, אם בכלל על "**חזקת תקינות המנהל**" תמכה ב"כ המאשימה טיעוניה בפסיקה.

המאשימה הפנתה לפסיקה כדלקמן :

רע"פ 4142/05 בעניין טרבגודה בה אשר בית המשפט העליון את החלטתו של **כב' הש' כבוב בע"פ 70632/04 (מחוזי ת"א) טרבגודה נ' מ"י**.

וכן לע"פ 8004/04 (בית משפט מחוזי ירושלים) בעניין ציונה קלימי נ' מ"י.

ב"כ המאשימה תמצתה טיעוניה בעמ' 4 לסיכומיה והדגישה כי :

הנאשם לא חלק על מצב התמרורים כפי שעלה מהצילומים ממקום האירוע שערך העד.

הנאשם לא הציג את הצילומים שערך בפני העד ולא בקש תגובתו וגם לא עשה כן בעדותו שלו.

הנאשם הודה כי אין המדובר בצילומים מזמן האירוע ומשכך אין להם רלבנטיות.

הנאשם הציג **לעה/2** צילומים מהם התברר כי התכוון לתמרורים שאינם בכיוון נסיעתו ומשכך לא ברור כיצד ולמה התבלבל?

יתירה מכך, הצילומים שהציג הנאשם מחזקים את צילומי העד וכן את התרשים **במ/1** ויש בהם חיזוק לחזקת תקינות המנהל עליה לא חולק הנאשם.

לסיכום טוענת ב"כ המאשימה מן הדין ומן הצדק להרשיע את הנאשם ולחייבו בהוצאות לדוגמא בגין ניהול

סרק של המשפט.

סיכומי הנאשם:

בסיכומיו חזר הנאשם על טיעוניו ואף הוסיף טענות נוספות אשר לא הועלו על ידו קודם לכן.

הנאשם טען כי בתמרוקים כבודדים וכמכלול ישנם פגמים, הווה אומר הם לא נקבעו, סומנו, הוצבו כדין. התמרוקים כפי שנקבעו אינם מתאימים לתכנון המאושר.

"חזקת התקינות המנהלית" נסתרה והמאשימה לא הוכיחה כי התמרוקים נקבעו, סומנו ו/או הוצבו כדין.

על התמרוקים להיות גלויים וברורים לעין ומסריהם צריכים להיות פשוטים וקליטים וכי יש לאפשר זמן תגובה מספיק.

לשיטתו קטע הדרך נשוא כתב האישום הינו חריג בתכנונו שכן למרות האפשרות הגיאומטרית להשתלב מערב בדרך 20 ולמרות שנהגים רשאים להשתלב ממערב למזרח המתכנן מצפה כי הנהגים יימנעו מהשתלבות מערבה ותחת זאת מצופה מן הנהגים לנסוע עוד מעל לקילומטר ולעבור מחלף כדי להשתלב.

הגב' לביא העידה כי התוכנית המאושרת לא גרמה לנהגים לנסוע כמצופה ורבים היו משתלבים מערבה ולכן הוצבה ההפרדה הקשיחה ושונה התמרוק אך הבעיה לא נפתרה.

הנאשם התייחס בסיכומיו ל"שלט הצהוב", ועליו הכיתוב "לאיילון צפון המשך בנתיב זה" תוך שהוא מעלה תהיות ושאלות כמו מה פירוש המילים "נתיב זה"?

חלקו של השלט מוסתר בצמחיה וכי בשל התנועה הערה בשני הנתיבים והנהיגה בעיקול ותוך תמרון לקראת התמזגות נתיבים, מדובר **בנסיבות** המחרפות עוד יותר את השפעת ההסתרה.

התכנית שבידי רשות התמרוק אינה תואמת את מצב התמרוק הקיים וכי קיימים הבדלים וכי רק עמידה בכל חלקי ההחלטה יהיו בגדר הצבת התמרוק כדין.

לטענת הנאשם הגב' לביא העידה כי מצב התמרוק במקום איננו מאושר וכי התוכנית היחידה המתייחסת למקום אינה חתומה וחסרת כל מעמד משפטי.

העד העיד כי נהגים ממרים תדיר את התמרוק וכי זה מעורר חשד לפגם ואחת היא אם הם חוצים את אי התנועה

משמאל לימין או להיפך.

המאשימה לא הוכיחה כי התקבלה החלטה תקפה על הצבת התמרורים הקיימים אפילו לא אי התנועה עצמו.

הגב' לביא העידה כי כל הידוע לה על השינויים הוא מכלי שני שכן היא הגיעה לתפקידה בשנת 2014.

המאשימה היא זו החייבת להוכיח כי התקבלה החלטה תקפה על התמרורים.

לטעמו אין להסתמך על **הלכת טרבגודה** שכן שם הסתמך הנאשם בהגנתו אך ורק על העדר פרוטוקול שלא כמו במקרה דנן בו הנאשם מטיל ספק בתקינות התמרור.

הנאשם טען לתחולת הסייג בעניין "**טעות במצב הדברים**" בעניינו.

התמרורים בואכה אי התנועה הנחו אותו להשתלב מערבה והפיכת פס ההפרדה הרצוף למקווקו לימד על אפשרות לבצע את ההשתלבות, זאת בשילוב עם התנועה הערה מסביב, ורוחבו המצומצם של אי התנועה בנקודה בה סטה מערבה גרמו לו שלא לשים לב לאי התנועה ולחצות אותו בטעות.

לסיכום, טען כי יש לקבל את גרסתו כי טעה במצב הדברים, לא פעל מתוך כוונה פלילית ולא נמנע ממעשה שהיה יכול לעשות למניעת הטעות.

הנאשם תמך טיעונו במאמר ובפסקי דין אותם צרף לסיכומיו וטען כי בית המשפט שם בנסיבות דומות למקרה דנן מצא לנכון לזכות את הנאשם.

דין והכרעה:

לאחר ששמעתי הראיות בתיק זה, השתכנעתי במידה הנדרשת במשפט פלילי כי הנאשם עבר את העבירה המיוחסת לו בכתב האישום.

ממכלול חומר הראיות והעדויות שנשמעו בפניי כמו גם הפסיקה אותה צרפה המאשימה עולה כי יש ממש בטענות המאשימה, **אך יותר מכל אלה הדברים נתמכים מפיו של הנאשם עצמו.**

לא השתכנעתי כי עומדים לנאשם הסייגים לאחריות פלילית וההגנות להן הוא טוען.

הוכח כי התמרור נשוא שטח ההפרדה היה ברור.

הנאשם על אף שהצהיר עוד בישיבה הראשונה כי יש ברשותו צילום של שטח ההפרדה לא הציגו ונראה כי לא בכדי.

הוכח כי השלט הצהוב אשר הורה לנאשם כי לאיילון צפון יש להמשיך בנתיב בו נסע, היה ברור והכיתוב בו לא היה מוסתר.

כל שהיה מוטל על הנאשם היה לפעול בהתאם לשילוט אשר התברר כנכון, ולא מבלבל זאת גם נוכח עדות העד רושם הדו"ח ביחס לסוג העבירות המתבצעות שם.

יתירה מכך, הוכח כי "הבלבול" לו טען הנאשם ביחס לשטח ההפרדה התייחס לתמרור במסלול המקביל לנסיעת הנאשם, ואולם גם אם התמרור היה במסלול נסיעת הנאשם הרי שהאסור לעבור על שטח ההפרדה היה חל ומתקיים גם אז.

חמורה מכך הינה העובדה כי הנאשם מסר באחת מגרסאותיו כי לא ראה את אי התנועה, מה שמצביע כי למעשה הנאשם אינו שולט בכביש כמצופה ממי שאוחז ברישיון נהיגה, וטענה זו אין בה לשמש לו הגנה מסוג טעות במצב דברים.

סעיף 22 לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 (להלן: "חוק העונשין") העוסק בעבירה מסוג "אחריות קפידה" נשוא כתב האישום כגון דא קובע :

"(א) אדם נושא באחריות קפידה בשל עבירה, אם נקבע בחיקוק שהעבירה אינה טעונה הוכחת מחשבה פלילית או רשלנות ואולם אין בהוראת סעיף קטן זה כדי לבטל את האחריות בשל עבירות שחוקקו טרם כניסתו לתוקף של חוק זה ונקבע בדין שאינן טעונות מחשבה פלילית או רשלנות, לעניין סעיף קטן זה "בדין" לרבות בהלכה פסוקה.

(ב) לא יישא אדם באחריות לפי סעיף זה אם נהג ללא מחשבה פלילית וללא רשלנות ועשה כל שניתן למנוע את העבירה, הטוען טענה כאמור עליו הראיה."

סעיף 34. לחוק העונשין הדין בסייג של "טעות במצב דברים" קובע כי :

"(א) העושה מעשה בדמותו מצב דברים שאינו קיים, לא יישא באחריות פלילית אלא במידה שהיה נושא בה אילו היה המצב לאמיתו כפי שדימה אותו.

(ב) סעיף קטן (א) יחול גם על עבירת רשלנות, ובלבד שהטעות היתה סבירה ועל עבירה של אחריות קפידה בכפוף לאמור בסעיף 22 (ב) .

במקרה שלפנינו, לא עלה בידי הנאשם, גם אם לא פעל במחשבה פלילית או ברשלנות, כדי להוכיח כי עשה כל שניתן על מנת להימנע מהעבירה.

עדות העד, עורך הדו"ח **ע/ת1** לא רק שלא נסתרה עובדתית על ידי הנאשם, אלא יש בדבריו, בדו"ח **ת/1** במועד ביצוע העבירה ובהודאותיו ועדותו שלו בבית המשפט, כדי לתמוך בה ולחזק אותה.

העד תיעד באופן מפורט ומדויק את נסיבות האירוע .

הוכח כאמור לעיל כי הנאשם עבר על שטח ההפרדה - תמרור 815.

הנאשם הודה כי המדובר בטעות שלו.

עדות עד התביעה הייתה עקבית ואמינה ולא נמצאו בה סתירות ואילו בעדות הנאשם נתגלו סתירות כאשר הנאשם שינה לא אחת את גרסתו.

תשובות הנאשם היו מיתממות, מתחכמות ואף מתחמקות, כמו גם העובדה כי הנאשם חזר בו מהמתווה הדיוני לו הסכים.

הנאשם טען כי אינו מכיר את תוואי הדרך מאחר והוא נוהג לרדת לדרך איילון ממחלף השלום.

אני מתקשה וזאת בלשון המעטה להאמין לנאשם בעניין זה, אך גם בכך אין להועיל לנאשם שכן

הנאשם מוחזק כמי שאוחז ברישיון נהיגה וגם הוא אינו בקיא בתוואי הדרך עליו לגלות שליטה ובקיאות בתמרורים בדרך.

לא השתכנעתי כי קיימת סתירה או בלבול בין שטח ההפרדה לשילוט אשר היה בו כדי לשלול מהנאשם את האפשרות להימנע מן העבירה ולכל הפחות להבחין כי הוא חוצה שטח הפרדה אסור למעבר מכוניות.

השתכנעתי ממכלול הראיות וביחוד מהתמונות שהוצגו על ידי העד רושם הדו"ח, אשר עליהן לא חלק הנאשם, כמו גם מהתמונות שהוצגו על ידי ההגנה עצמה, הן על ידי הנאשם, והן על ידי **ע/ת2** כי התמרורים והשילוט ברורים וכי גם הצמחייה לה טוען הנאשם, אם בכלל אינה מסתירה את הכיתוב בשלט הצהוב.

יכול ומדובר בבלבול סובייקטיבי של הנאשם ולא בשל אופן הצבת התמרורים.

גם אם הייתי מניחה כי אכן הנאשם התבלבל וכי סבר בשל הקטע המקווקו בהמשך הירידה לאחר הפס הקשיח הוא יכול

להשתלב לנתיב משמאלו הרי שאין בכך כדי להצדיק את ביצוע העבירה של חציית שטח ההפרדה, ולא ניתן לומר כי הנאשם עשה כל שניתן על מנת להימנע מהעבירה, שכן הנאשם יכול היה להמשיך לנסוע בנתיב בו נסע.

צדק וטעם רב יש בטיעוני ב"כ המאשימה, אשר נתמכו בפסיקה המתאימה והרלבנטית שהוצגה על ידה.

השתכנעתי כי "**חזקת התקינות המנהלית**" החלה על התמרור נשוא העבירה ועל מכלול התמרור עובר לשטח ההפרדה, לא רק שלא נסתרה על ידי הנאשם ברמה הנדרשת לשם העברת הנטל לצורך הוכחת חוקיותם, אלא היא שרירה וקיימת.

העובדה כי לא נמצא פרוטוקול חתום אין פירושו כי לא היה כזה זאת בשים לב לדברי העדה הגב' לביא, לאופן בו מתקבלות החלטות בדרך כלל לצורך באישור משרד התחבורה, ליעוץ המשפטי המלווה את חב' נתיבי איילון, לזמן שחלף כמו גם לעובדה כי למיטב ידיעתה לא הייתה כל טרזניה או טענה בעניין.

עדותה הייתה ברורה עקבית ואמינה.

העדה המשמשת כמהנדסת ראשית מטעם רשות התמרור המוסמכת אשרה כי מצב התמרור הינו תקני וחוקי וכי על אף שאין בידה להציג את התוכנית חתומה הדבר הינו אפשרי היא הנותנת בנסיבות פרק הזמן שחלף ומכלול העובדות והנתונים בתיק זה, כמו גם התנהגות יתר הנהגים כי חזקת התקינות חלה על התמרור נשוא כתב האישום.

יתירה מכך העדה הרחיבה ופרטה מדוע היה צורך בשטח ההפרדה, והסבירה היו הגיוניים ומניחים את הדעת.

על הנאשם הנטל להוכיח יסוד שלילי ולפיו התמרור הוצב או סומן שלא כדין.

לעניין הנטל המוטל על הנאשם - יש הגורסים כי די כדי לעורר ספק סביר ויש הגורסים כי המדובר בנטל של מאזן ההסתברויות עלפי הדין האזרחי.

לעניין זה ראה כב' הש' קדמי בספרו על הראיות חלק רביעי בעמ' 1695, מדובר בנטל המוטל על הנאשם להביא הוכחה או ראיה הסותרת אותה או שהיה בכוחה לפחות לעורר ספק סביר.

כך או כך, סבורני כי הנאשם אף לא הצליח בנסיבות תיק זה לעורר ולו ספק סביר בדבר תקינותם של התמרורים.

השאלה הנשאלת היא מה הפרשנות שיש ליתן למונח "שלא כדין".

סבורני כי יש מקום להחיל בענייננו את הכלל, ולפיו ככל שהחזקה קיימת זמן רב יותר למקרה הספציפי כך גוברת עוצמת הראיה שיש להביא כדי לסתור אותה.

מפנה בעניין זה לפסק דינה של כב' השו' דפנה ארז ברק בעניין עע"מ 11/4072 עירית בת ים נ' ירדנה לוי אשר עסק בגביית חובות ארנונה.

נקבע שם כי מדובר בחזקה בעלת תכלית מעשית וכי ראשית הראיה שעל האזרח להביא כדי לסתור אותה צריכה להיות בהלימה לעניין העומד על הפרק.

בענייננו ולאור הזמן הרב שחלף נראה כי הנאשם לא עמד בנטל הראיה, ומשכך לא היה מקום גם להעבירו לשכמה של המאשימה.

הנאשם לא הביא ראיה כי התמרור הוצב או סומן בניגוד לדין כלשהו.

לטעמי, ובנסיבות תיק זה, אין די בעובדה כי לא היה בידי העדה להציג את התוכנית החתומה או הפרוטוקול בעניין ההחלטה בדבר הצבת התמרורים כדי לסתור את חזקת התקינות המנהלית, זאת נוכח מכלול עדותה, הזמן שחלף והעיקר הפסיקה המנחה וההלכה הקובעת הדומה למקרה שבפנינו שהובאה על ידי המאשימה.

לא נעלמה מעיני הפסיקה והמאמר אליהם הפנה הנאשם.

יחד עם זאת, נראה לי כי אין בהם כדי לסייע לנאשם שכן הם אינם מתאימים למקרה שבפנינו .

במקרה שלפנינו עסקינן בתמרורים ברורים ומוכרים, אשר אך ורק בשל משך התקופה שפועלים על פיהם, כ- 20 שנה, יש כדי ללמד על תקפותם ושרירותם.

אין מדובר בתמרור חדש ומפתיע בכבישי ישראל אלא בתמרור מוכר וידוע המוצב כמעט בכל קטע כביש.

הנאשם לא הביא כל ראיה ולפיה נטענה טענה כלשהי נגד תקפותם , נהפוך הוא.

העדה שהביא להגנתו אף נתנה תוקף למעמדם ואשרה כי מדובר בתמרורים תקינים וחוקיים ותקינים.

סוף דבר, לאחר ששמעתי את טיעוני הצדדים, התרשמתי מהופעתם בפניי ולאחר ששבתי והזהרתי את עצמי שכן עדות יחידה הוצגה בפניי במסגרת פרשת התביעה, הנני קובעת כי הוכחו בפניי כל עובדות כתב האישום, כאמור לעיל, וכי

הנאשם עבר את העבירה המיוחסת לו בכתב האישום.

לפיכך, אני מרשיעה את הנאשם בעבירה המיוחסת לו בכתב האישום.

ניתנה היום, ג' תמוז תשע"ז, 27 יוני 2017 במעמד הצדדים